

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**
Michał Serzycki

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu *03.09.08*DOLiS – 033 – 225 / 08 / *22647*Warszawa, dnia *3* września 2008 r.

Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu
Kancelaria Sejmu
ul. Wiejska 4/6/8
00 – 902 Warszawa

SERZYCKI Tamił Miłostne,

w odpowiedzi na Pana pisma z dnia 24 lipca 2008 r. (znak: PS-194/08) uprzejmie informuję, iż do projektu *ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw* zgłaszam następujące uwagi:

1) Art. 1 pkt 3 w zakresie wprowadzającym nowe brzmienie art. 11a ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694, z późn. zm.) przewiduje, że pisma mogą również być doręczane w miejscu pracy adresata osobie upoważnionej przez pracodawcę do odbioru korespondencji. Tymczasem tak Sąd Najwyższy, jak i Naczelny Sąd Administracyjny wypowiedziały się w kwestii skuteczności doręczania osobie fizycznej przesyłek w miejscu jej pracy. I tak, z treści postanowienia Sądu Najwyższego – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 listopada 2002 r. (znak: III RN 115/2002) wynika, iż doręczenie pisma osobie fizycznej w jej miejscu pracy może być dokonane wyłącznie adresatowi. Z kolei w postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 sierpnia 2005 r. (znak: II FZ 515/2005) Sąd ten zaznaczył, iż, cyt.: „(...) W przypadku, gdy osoba fizyczna wskazała miejsce pracy jako adres do doręczeń, doręczenie w tym miejscu dokonywane w trybie art. 69 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2002 r. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) jest skuteczne tylko wówczas, gdy pismo odbierze ta osoba fizyczna, nie zaś inna osoba uprawniona do odbioru pism w tym miejscu (zakładzie pracy) (...)”. Wprawdzie ostatnie z

przytoczonych orzeczeń dotyczy inna, niż opisana, sytuacji, jednakże może stanowić cenną wskazówkę interpretacyjną.

Stąd trudno jest uznać za zgodną z literą prawa proponowaną treść cytowanego powyżej przepisu.

2) Podobnie negatywnie należy ustosunkować się do przewidywanej w art. 1 pkt 4 w części dotyczącej nowowprowadzonego do ustawy o cudzoziemcach art. 11c ust. 2 możliwości dokonywania przez funkcjonariuszy „sprawdzania lokalu”. Z dotychczasowych przepisów ustawy o cudzoziemcach wynika obciążający cudzoziemca obowiązek przedstawiania – w wielu sytuacjach dotyczących np. składania przez niego wniosku o zezwolenie na osiedlenie się, zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego (art. 71 ust. 5 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach), czy zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony (jej art. 60 ust. 5a pkt 1) – tytułu prawnego do zajmowanego lokalu mieszkalnego, w którym cudzoziemiec przebywa lub zamierza przebywać. Nie wydaje się zatem koniecznym dokonywanie dodatkowo przez funkcjonariuszy „sprawdzania”, o którym jest mowa w powyższym przepisie. Wprawdzie projektodawca uzależnił sprawdzenie w tym przedmiocie od zgody cudzoziemca (dodany mocą art. 1 pkt 4 przedłożonego projektu art. 11c ust. 5), ale powstaje zasadnicza wątpliwość w zakresie możliwości jej niewyrażenia lub skutków odmowy. Trudno natomiast w takim przypadku mówić o swobodzie podjęcia decyzji w zakresie wyrażenia zgody.

3) W kwestii prowadzenia przez Komendanta placówki Straży Granicznej ewidencji, w której odnotowuje się – zgodnie z projektowanym art. 1 pkt 6 w części dotyczącej nowowprowadzonego art. 13a ust. 11 – wydanie, przedłużenie oraz unieważnienie przepustki wydawanej cudzoziemcowi będącemu członkiem załogi morskiej przyplływającej do polskiego portu morskiego, w celu zejścia na ląd i pobytu w granicach miasta portowego, należy zwrócić uwagę na dwa problemy. W pierwszej kolejności – brak przepisu materialnego, który bezpośrednio przyznawałby komendantowi uprawnienie do prowadzenia takiej ewidencji (z brzmienia ww. artykułu można wysnuć wniosek, że ewidencja taka będzie prowadzona, jednakże nie wynika to wprost z żadnego przepisu). Po wtóre zaś, należałoby określić zakres danych przetwarzanych w ewidencji przepustek celem uniknięcia sytuacji przetwarzania w niej danych „nadmiernych”, co jest sprzeczne z zasadą adekwatności danych w stosunku do celów ich przetwarzania, określoną w art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych.

4) Powyższą zasadę adekwatności danych w stosunku do celów ich przetwarzania naruszać może także użycie w art. 1 pkt 17 w części dotyczącej art. 25 ust. 4 zwrotu „inne informacje” oraz „w szczególności”, poprzedzającego katalog danych osobowych, jakie mogą znaleźć się w wizie. Podkreślenia wymaga, iż z punktu widzenia ochrony danych osobowych istotne jest, aby katalog informacji, stanowiących dane osobowe był katalogiem zamkniętym. Powyższe nie jest natomiast

możliwe w przypadku użycia sformułowania, cyt.: „(...) Wiza może określać inne warunki wjazdu, a także zawierać inne informacje, a w szczególności (...)”.

5) Podkreślenia wymaga także, iż w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych, co należy rozumieć pod pojęciem „danych cudzoziemca” lub „dane objętych wnioskiem dzieci” należałoby pojęcia te wyjaśnić (choćby rozszerzając słowniczek pojęciowy do ustawy). Niejednokrotnie bowiem sformułowanie takie pada w przepisach projektu (np. art. 38 ust. 1 wprowadzony do ustawy art. 1 pkt 17, czy art. 126 ust. 6 pkt 3 i pkt 8) nie określając, o jakiego rodzaju informacje chodzi.

6) Podobnie, jak w pkt 4 niniejszego pisma należy się odnieść do użytego w przepisach projektu zwrotu „Protokół kontroli powinien zawierać w szczególności” (art. 6 pkt 2 w zakresie nowowprowadzonego do przepisów ustawy o Straży Granicznej art. 10d ust. 15) oraz sformułowania: „Notatka powinna zawierać w szczególności” (art. 6 pkt 2 w zakresie dotyczącym art. 10d ust. 16).

z poważaniem

Marian Sejer

PREZYDIUM SEJMU Nr <u>77</u>
w dniu <u>16.09.2013</u>
DECYZJA MARSZAŁKA SEJMU
DO DRUKU
DO CZYTANIA:
— NA POSIEDZENIE SEJMU
— DO KOMISJI <u>Administracji</u>
<u>i spraw wewnętrznych</u>
ORYGINAL PRZEKAZANO W DNIU <u>16.09.13</u>
PODPIS <u>Albica</u>